

ката на горския стражаръ, дето се бѣхме спрѣли, нѣмаше кровати, и ние — азъ и двамата ми другари — спѣхме на пода и на сѣното. Една сутринь на съмнуване, единъ отъ насъ усѣти, че до него подъ одѣялото мърда нѣщо живо. За голѣмо очудване той видѣ пора, който намѣрилъ за по-добре да промѣни жилището си, като се настани на топло при насъ подъ завивкитѣ. И той привикна да спи всѣка нощъ ту при единъ, ту при другъ отъ насъ. Когато спѣше, порѣтъ вземаше най-разнообразни положения. Ту изопне предни крака и като сложи на тѣхъ главата си, спи както спятъ кучетата. Ту легне на страна или се обърне на грѣбъ, като сложи лапитѣ на гърдитѣ си, ту най-после се свие на кжлбо.

Най-напредъ, когато забелязахме, че той спи съ насъ, бояхме се, да не би презъ нощта, като се обръщаме, случайно да смачкаме безгрижно спящия порѣ. Но сетне разбрахме, че порѣтъ самъ внимателно се пази и ту се притиска къмъ тѣлото, ту бързо се отдалечава отъ него.

Той бѣше навикналъ да го извикваме на име и винаги съ удоволствие се обръщаше къмъ насъ, когато чуеше името си. Когато го вземехме на ржше, което той не обичаше много, той не бѣгаше, но се преструваше, че иска ужъ да ни ухапе. На неговитѣ заплашвания, разбира се, никой не вѣрваше, тѣй като нѣмаше досега случай да ухапе, когото и да било въ време на игра.

Само когато силно го раздразнѣха или изплашеха, той ядосано показваше остритѣ си зѣби или изпускаше отъ тѣлото си неприятната миризма. Веднажъ единъ мой приятель поиска да му покажемъ нашия порѣ. Азъ го турихъ въ джеба и трѣгнахъ. По пжтя усѣтихъ, че порѣтъ неспокойно почна да се